

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **S.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou L., s.r.o., so sídlom v B., proti odporcovi **JUDr. M. V.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. F. S., advokátom so sídlom v H., o **zaplatenie 223,60 €**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 14 C 354/2012, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. septembra 2013 sp. zn. 17 Co 393/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 33,55 € na účet advokátskej kancelárie L., s.r.o. so sídlom v B., ktorý je vedený v T., a.s. pod č. X..

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľka sa v konaní domáha, aby odporcovi bola súdom uložená povinnosť zaplatiť jej sumu 223,60 €, ktorá predstavuje príspevok odporcu na činnosť navrhovateľky za rok 2009.

V priebehu konania podal odporca podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. návrh, aby konanie bolo prerušené, lebo podal ústavnú sťažnosť proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2012 sp. zn. 8 Sžo 14/2012, ktorým bolo rozhodnuté vo veci jeho vyčiarknutia zo zoznamu advokátov z dôvodu nezaplatenia príspevku na činnosť S.. Podľa názoru odporcu teda prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka významná pre rozhodnutie súdu v tejto veci.

Okresný súd Banská Bystrica uznesením z 11. júna 2013 č.k. 14 C 354/2012-123 zamietol návrh odporcu na prerušenie konania s odôvodnením, že výsledok posúdenia okolností namietaných v ústavnej sťažnosti odporcu nemôžu mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci.

Proti uvedenému uzneseniu súdu prvého stupňa podal odporca odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 24. septembra 2013 sp. zn. 17 Co 393/2013 napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu napadol odporca dovolaním, v ktorom uviedol, že jeho žiadosť o prerušenie konania bola plne dôvodná, postup navrhovateľky voči nemu je šikanóznym a možno predpokladať, že dokazovaním sa preukáže, že navrhovateľke nič nedlhuje.

Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu označila napadnuté uznesenie odvolacieho súdu za vecne správne. Žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie smeruje v danom prípade proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolanie odporcu smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nie je uvedené medzi uzneseniami, proti ktorým je dovolanie prípustné. Prípustnosť dovolania odporcu preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade vymenovanej v § 237 O.s.p. Odporca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal; existencia väd tejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Odporca v dovolaní citoval § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu,

ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení priznaných mu ako účastníkovi občianskeho súdneho konania.

V zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. platí, že pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Toto ustanovenie nezakladá procesné právo účastníka konania na vyhovenie návrhu na prerušenie konania – súd totiž „môže“ (nemusí) prerušiť konanie. Procesným následkom nevyhovenia návrhu na prerušenie konania je, že súd koná vo veci ďalej. Zamietnutím návrhu podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konania pred súdom konať (viď aj ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 5 Cdo 209/2009, sp. zn. 3 Cdo 57/2011, sp. zn. 6 Cdo 2/2012 a sp. zn. 3 Cdo 363/2012).

Nad rámec uvedeného dovolací poukazuje na to, že odporca navrhol prerušiť konanie 29. mája 2013 s tým, že podal ústavnú sťažnosť proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 14/2012. Predmetná sťažnosť odporcu bola ale odmietnutá ako zjavne neopodstatnená už 17. apríla 2013 (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 213/2013), teda ešte skôr, než odporca podal svoj návrh na prerušenie konania.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odporcovi nebola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady tvrdenej dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol procesne neprípustné dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní odporca nebol procesne úspešný a vznikla mu povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľka v dovolacom konaní podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení

s § 151 ods. 1 O.s.p.) a požadovanú náhradu vyčíslila. Dovolací súd priznal navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokátskej kancelárie, ktorá ju v dovolacom konaní zastupovala, za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu) podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 19,92 €, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (8,04 €) a 20% DPH (5,59 €) predstavuje spolu 33,55 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. januára 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková